

22/01/2016

Recull de Premsa

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

accesso

INTELLIGENCE TO SHINE

INDEX

PREMSA

2

INTERNET

32

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

accesso

INTELLIGENCE TO SHINE

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
22/01/16	SALVADOR ALSIUS PARLARÀ DE LA SEVA VIDA AL CASINO DE MANRESA / Regió7	6	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
22/01/16	LA PREMIER INICIA LA DICTADURA ECONÓMICA DEL FÚTBOL / Cinco días	8	1
22/01/16	UNA REPORTERA LLAMADA MERCÈ RODOREDA / La Razón (Cataluña)	9	1
22/01/16	EDMONDE CHARLES-ROUX (1920-2016) MEMBRE DE LA RESISTÈNCIA, PERIODISTA, PREMI GONCOURT I DONA POLÍTICA / La Vanguardia.cat	10	1
22/01/16	LUIS ENRÍQUEZ: «LOS PERIÓDICOS NO SON VIEJOS, SON NECESARIOS» / Abc	11	1
22/01/16	LA CNMC INVESTIGA EL CUMPLIMIENTO DE LAS COMPROMISOS DE TELEFÓNICA-CANAL+ / El Economista	12	1
22/01/16	LA LLISTA DE CRIMS POLÍTICS A RÚSSIA, QUE INCLOU PERIODISTES I ACTIVISTES, ÉS PREOCUPANTMENT LLARGA ASSASSINATS SENSE SOLUCIÓ / La Vanguardia.cat	13	2
22/01/16	LITERATURA INICIATIVES ESTUDIEN REEDITAR PEDROLO EN EL CENTENARI DEL SEU NAIXEMENT / Segre	15	1
22/01/16	UN CONSELL per Gerard Martínez Minguell, director / Se7accents	16	1
22/01/16	LA ACADEMIA EN LA PLAZA PÚBLICA / El País (Catalunya)	17	1
22/01/16	BROMES AMB LÍNIA VERMELLA / La Vanguardia.cat -Viure a Bcn	18	2
22/01/16	PEARSON RECORTA 4.000 EMPLEOS Y CONGELA EL DIVIDENDO / Expansión	20	1
22/01/16	COMPETENCIA PONE TRABAS AL ACUERDO TELEFÓNICA-MEDIAPRO / Abc	21	1
22/01/16	LA DISTÀNCIA DEL PERIODISTA / El Periódico de Catalunya (Ed. Català)	22	1
22/01/16	LLEGAT PERIODÍSTIC PER A L'URGELL / Segre	23	1
22/01/16	L'AUTÈNTICA VERGONYA ALIENA / La Vanguardia.cat	24	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
22/01/16	JOAN CARLES MARTORELL, NOMENAT NOU DIRECTOR D'IB3 PER MODERNITZAR-LA / Ara	25	1
22/01/16	FUTBOL DE PAGAMENT SUBVENCIONAT, PER ALBERT CUESTA / Ara	26	1
22/01/16	MAÇONS / El Punt avui	27	1
22/01/16	LES BERNARDES DE SALT EXPOSA ELS GRANS FOTÒGRAFS / Ara -Comarques gironines	28	1
22/01/16	L'ENCESA DE LA RÀDIO DIGITAL A ESPANYA SEGUEIX ALS LLIMBS / El Periódico de Catalunya (Ed. Català)	29	1
22/01/16	FALLECE A LOS 95 AÑOS EN MARSELLA LA ESCRITORA Y PERIODISTA FRANCESA EDMONDE CHARLES-ROUX / 30 La Mañana	30	1
22/01/16	PERIODISTES DE TVE DEMANEN LA DESTITUCIÓ DEL PRESIDENT D'RTVE / La Vanguardia.cat -Viure a Bcn	31	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Salvador Alsius parlarà de la seva vida al Casino de Manresa

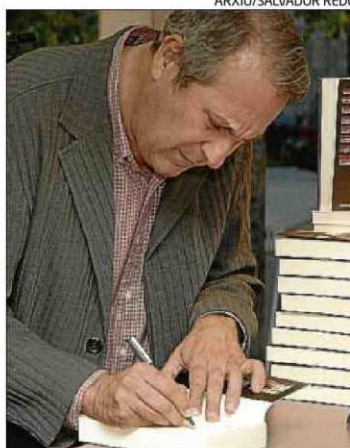
► El periodista obre el «Pessics de Vida del 2016» entrevistat per Núria Bacardit

REDACCIÓ | MANRESA

■ El periodista Salvador Alsius estrenarà dimecres que ve, 27 de gener, el cicle «Pessics de Vida» del 2016, que organitzen el Col·legi de Periodistes de la Catalunya Central, juntament amb el Centre Cultural el Casino de Manresa. En aquest cicle es manté una conversa íntima sobre la trajectòria personal i professional dels convidats.

El periodista Salvador Alsius conversarà amb la manresana Núria Bacardit, periodista, a la sala d'actes del Centre Cultural el Casino de Manresa, a partir de les 8 del vespre.

Els altres convidats del primer

ARXIU/SALVADOR REDÓ

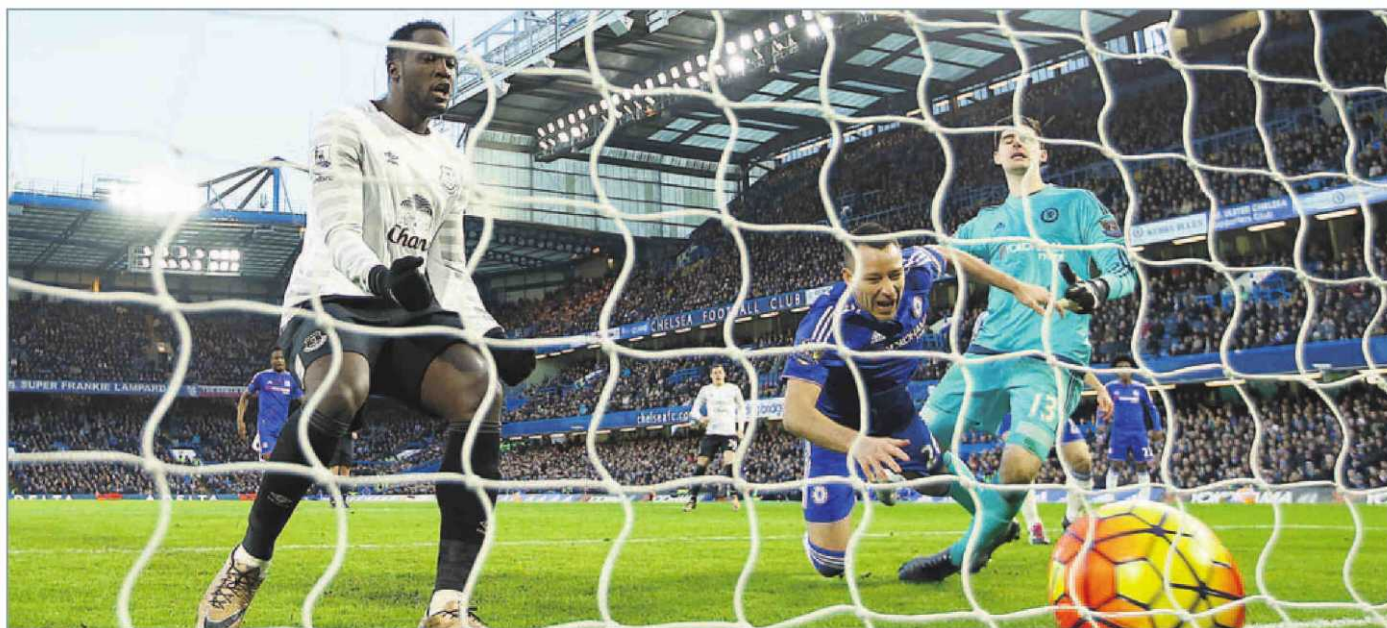
El periodista Salvador Alsius

trimestre de l'any seran el dia 24 de febrer la directora de teatre i activista Simona Levi, que serà entrevistada pel periodista Xavier Domènech, i l'actor Francesc Orella, que el 30 de març conversarà amb el professor de filosofia Xavier Valls.

Alsius és llicenciat en Ciències Econòmiques, en Ciències de la Informació i doctor en periodisme, va ser degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya entre el 1997 i el 2002 i actualment fa classes a les universitats de Barcelona i Pompeu Fabra, i ha treballat en mitjans de comunicació com Diario de Barcelona, El Periódico, l'Avui i Televisió de Catalunya.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

El defensa del Chelsea John Terry, en el centro de la imagen, anota un gol en propia puerta en el partido que su club disputó con el Everton el pasado sábado. REUTERS

La Premier inicia la dictadura económica del fútbol

Hasta 17 de los 20 clubes de la liga inglesa están entre los 30 más ricos del mundo. Madrid y Barça resisten como los dos primeros en ingresos

JAVIER GARCÍA ROPERO *Madrid*

La Premier League inglesa, la liga de fútbol más seguida en todo el mundo, ya ha comenzado el proceso para dominar, con puño de hierro, las finanzas del fútbol europeo. Y no solo sus principales clubes, ya clásicos entre los más ricos de este deporte. Ahora, incluso los más pequeños, que ni siquiera juegan competiciones europeas, presumen de unas cifras propias de clubes punteros en otras ligas. Una superioridad, de momento solo económica, que no ha hecho más que comenzar.

El informe *Football Money League*, que cada año elabora la consultora Deloitte, deja a las claras la fortaleza que ha adquirido la meca del fútbol europeo. De la clasificación de los 30 equipos que generaron más ingresos en todo el mundo, en la temporada 2014/2015, hasta 17 jugaban en la Premier League. No hay que olvidar que en este torneo liguero, al igual que en España, participan 20 equipos. Newcastle, Everton o West Ham, que no acabaron ni entre los 10 primeros en su liga, superan con creces los 160 millones de euros en ingresos. Para estos, los derechos televisivos suponen más del 60% del total de su facturación. Otros, como Southampton, Aston Villa, Leicester, Sunderland, Swansea, Stoke o Crystal Palace, se sitúan entre los 130 y los 150 millones. El Sevilla, que finalizó quinto la

RANKING

LOS 10 EQUIPOS DE FÚTBOL QUE MÁS INGRESAN

- 1. Real Madrid:** 577 millones. Es el líder por 11º año seguido.
- 2. Barcelona:** 560,8 millones. Mejora un 15% y sube dos puestos.
- 3. Manchester Utd.:** 519,5 millones. Pierde un puesto respecto a 2014.
- 4. PSG:** 480,8 millones. Mejora un 2% sus datos.
- 5. Bayern Múnich:** sus 474 millones son 13 menos que en 2014.
- 6. Manchester City:** 463,5 millones, mejora un 11%.
- 7. Arsenal:** aumenta un 21% sus ingresos, hasta los 435,5 millones.
- 8. Chelsea:** con 420 millones, mejora un 8%, pero pierde una posición.
- 9. Liverpool:** los casi 392 millones que facturó suponen un aumento del 38%.
- 10. Juventus:** se mantiene en el décimo puesto, con 324 millones.

liga española y ganó la Europa League, ingresó 125 millones.

En el ranking de Deloitte solo faltan los tres equipos ingleses que perdieron categoría. Pero estos, por ejemplo, ingresaron más por los derechos audiovisuales que 18 equipos de la Primera División española, con más de 80 millones de euros cada uno por este concepto. Precisamente, el potencial televisivo de esta competición es el que hace prever que, en las próximas temporadas, todos los clubes de la Premier League se cuelen entre los más ricos, y que sus principales representantes copen las primeras posiciones.

Diversificación

Porque el informe de Deloitte contempla las cifras económicas de la pasada campaña, con el acuerdo televisivo aún vigente. A partir del próximo verano, el campeón de la Premier, y los que finalicen entre los cuatro primeros, se embolsarán cerca de 200 millones de euros cada año, sin sumar lo que perciban de la Liga de Campeones. Los equipos que desciendan, unos 130.

Hasta que llegue ese momento, Real Madrid y Barcelona están en condiciones de resistir la ofensiva de los clubes ingleses. El equipo blanco fue el que más ingresó en la temporada 2014/2015, con

577 millones, y el Barcelona, el segundo, con 560. Este último escaló desde la cuarta plaza del ranking anterior, gracias a un importante incremento de los ingresos comerciales: de 185 en 2014 a 244 en 2015. Los madridistas, por su parte, consiguen apuntalar sus resultados gracias a la venta de entradas: de 113,8 millones ha pasado a casi 130.

Esta mayor diversificación les permite aguantar el envite inglés. Y es que sus ingresos por televisión se mantienen en los mismos niveles desde 2011, en torno

a los 190 millones, frente al progresivo avance de los equipos ingleses. El nuevo contrato televisivo de la liga española, que entrará en vigor este verano, tampoco les permitirá progresar de forma significativa en los mismos niveles desde 2011, en torno a los 190 millones, frente al progresivo avance de los equipos ingleses. El nuevo contrato televisivo de la liga española, que entrará en vigor este verano, tampoco les permitirá progresar de forma significativa en los mismos niveles desde 2011, en torno a los 190 millones, frente al progresivo avance de los equipos ingleses.

El Atlético de Madrid es el tercer equipo español entre los 30 más ricos del mundo, con 187 millones, 18 más, aunque se mantiene en la misma posición que en 2014, la 15ª. Especialmente reseñable es su evolución en el aspecto comercial, donde mejora su facturación en un 54%, hasta los 63 millones.

El Sevilla, que ganó la Europa League, ingresó menos que esos 17 equipos

Recién ascendidos y millonarios

Pese a que aún no ha entrado en vigor el estratosférico contrato televisivo que han firmado los clubes ingleses, que se repartirán casi 7.000 millones de euros entre 2016 y 2019, los recién ascendidos a la Premier disfrutan desde ya de un estatus económico único. El mayor ejemplo es el del Bournemouth. Inédito hasta esta temporada en la máxima categoría de Inglaterra, con un estadio con una capacidad de poco más de 11.000 espectadores, y en una población asimilable, por número de habitantes, a Alcorcón. Este club, desde este verano y contando lo que ha transcurrido de enero, ha gastado 55 millones de euros en fichajes, incluidos 11 por un lateral zurdo o 13 por un delantero de la segunda división inglesa. Esa cifra supone que el Bournemouth ha gastado más que 17 equipos de la Primera División española. Solo Real Madrid, Atlético y Valencia desembolsaron cantidades superiores. Ni siquiera el Barcelona, con las incorporaciones de Arda Turan y Alex Vidal, ha gastado más que este pequeño club inglés.

UNA PERIODISTA FASCINANTE

Sobre estas líneas, dos de los artículos publicados en los años 30 por Rodoreda. El de la izq., es una interesante mirada a las actrices que definieron el cine del momento llegado desde Estados Unidos y Alemania. A la der., su emocionante entrevista a Apelles Mestres y que fue el tema principal de la portada de la revista «Clarisme»

Víctor FERNÁNDEZ - Barcelona

Una reportera llamada Mercè Rodoreda

El nuevo y esperado volumen de la obra completa de la escritora ofrece los artículos que publicó en la Prensa republicana

La publicación del tercer tomo de la obra completa de Mercè Rodoreda, casi ocho años después de la aparición de los dos primeros, nos recupera los textos juveniles de la escritora. En «Obra de juventut», publicado por Edicions 62, nos encontramos novelas como «Sóc una dona honrada?», «Crim» o «Aloma», así como un conjunto de narraciones escritas entre 1933 y 1938 que se dieron a conocer en varios periódicos y revistas barcelonesas.

Sin embargo, probablemente una de las facetas más interesantes y menos divulgadas de Rodoreda que aparecen en este volumen es su trabajo periodístico. El libro recoge numerosos textos que hasta ahora permanecían dispersos en varias publicaciones de los años republicanos y que nos dibujan a la autora de «La plaça del diamant» como una reportera de gran calidad, entrevistadora de algunos de los nombres más interesantes en la literatura catalana del momento. El conjunto recopilado, bajo el cuidado de Joaquim Molas, Carme Arnau y Roser Porta, son artículos y entrevistas que abarcan únicamente dos años de la carrera de la escritora.

Entre 1932 y 1934 la firma de Mercè Rodoreda la encontramos en publicaciones como «Mirador», «La Publicitat», «La Rambla» y, sobre todo, «Clarisme» donde llega a llevar a la portada su trabajo periodístico. Una de las facetas de esta Rodoreda es el de querer dar a conocer a mujeres con un importante peso en la vida cultural y social de la capital catalana. De esta manera podemos leer sus conversaciones con la actriz Maria Vila, la cantante Mercè Plantada o la esposa y la hija del presidente de la Generalitat Francesc Macià.

Asimismo Rodoreda dialoga con los grandes hombres de letras del momento, desde jóvenes talentos como Miquel Llor, Carles Soldevila o Sebastià Juan Arbó, a quien describe como «una mica pàl·lid, una mica ullerós, senzill i

amb cara de bon xicot, em miro, amb una certa sorpresa i un molt d'admiració, aquest noi que un bon dia vingué d'Amposta, de les seves Terres de l'ebre, empès a Barcelona per la seva follia constant e fugir del que el volta i la seva gran força de voluntat».

Extraordinaria es la entrevista al veterano Apelles Mestres, un magistral retrato tanto del mundo que lo rodeaba como del mismo escritor. El reportaje, portada de «Clarisme» el 10 de marzo de 1934, nos enseña a Mestres no solamente como narrador sino como agricultor cuidando de las flores de su huerto barcelonés.

Igualmente interesante son las crónicas en las que Mercè Rodoreda se hace cronista de la fiesta de las fallas durante una visita a Valencia, «la núvia de la Mediterrània, la terra que fou de Teodor

LA OBRA QUE QUEDA POR PUBLICAR

El proyecto editorial iniciado por Edicions 62 con la colaboración de la fundación que lleva el nombre de Rodoreda aún no ha acabado. En un texto que aparece ahora póstumamente en el nuevo tomo, Joaquim Molas señala que queda todavía por editar el teatro completo de la autora, así como su poesía y el catálogo razonado de su producción pictórica.

Llorente, de Blasco Ibáñez, de Sorolla».

Mercè Rodoreda también fue crítica literaria y cinematográfica. Por ejemplo, el 1 de diciembre de 1932, su firma aparece en «Mirador» firmando el artículo «Vampireses d'ahor i d'avui» donde hace un repaso al papel de la mujer en el cine, fijándose en actrices como Theda Bara —que avorria els seus directors amb exigències i capricis, no volent en els seus films cap companya que la superés en companya que la superés en bellesa, negant-se, si això s'esqueia, a seguir treballant—, Gloria Swanson, Nita Naldi, Greta Garbo o Marlene Dietrich. De esta última recuerda su intervención en «El ángel azul»: «Jannings [protagonista de la cinta] i el seu art quedaren eclipsats per l'art de Lola-Lola, sexual i inhumana, que es possessionà de l'ànima del pobre professor, i l'enfollí amb la seva bellesa concupiscent».

Una faceta a reivindicar de la gran escritora.

«OBRA DE JUVENTUT»
Mercè Rodoreda
EDICIONS 62
1122 pàgines
45 euros

Novel·lista i resistent

EDMONDE CHARLES-ROUX (1920-2016)

Membre de la Resistència, periodista, premi Goncourt i dona política

FRANCIS APESTEGUY / GTRES

Va viure per a la llibertat i va fer de la seva vida una novel·la del segle XX". Així va acomiadar el president francès, François Hollande, Edmonde Charles-Roux, que va morir a Marsella als 95 anys. Bernard Pivot, que la va succeir el 2014 en la presidència de l'Acadèmia Goncourt, la va sintetitzar: "Coratge físic, coratge intel·lectual, cosmopolitisme, talent d'escriptora, esperit obert, encant i bellesa".

I si Hollande s'hi referia com la "meua amiga" –el juliol passat, en viatge oficial a Marsella, va trencar el protocol per passar per casa seva i parlar-hi tot sol deu minuts–, Pivot va explicar la seva tristesa "perquè veritablement admirava i vaig estimar molt aquesta dona. Pel seu talent, però també pel seu coratge físic i la seva valentia intel·lectual".

La seva vida, les seves actituds i la seva ideologia la van portar a

enfrentar-se amb el seu entorn –el d'una burgesia rica i il·lustrada– i amb la seva pròpia família. L'Edmonde del nom de qui, quan era adolescent, va ser la senyoreta Charles-Roux, educada a Roma, a Praga, segons les destinacions del pare diplomàtic, era un homenatge a Rostand, amic de la seva àvia.

François Charles-Roux (1879-1961), el seu pare, va ser un gran amic de Pius XII. I la seva mare –"freda i distant", una dona mundana, era vestida per Schiaparelli. I si el seu germà gran, Jean-Marie, sacerdot a Anglaterra i monàrquic, defensarà tota la seva vida la santedat de Maria Antonieta, la seva germana Cyprienne es distanciarà per sempre quan es converteix en princesa Del Drago. El seu marit, el príncep Marcello del Drago, va ser secretari privat del comte Ciano, ministre d'Afers Exteriors de Mussolini.

El maig del 1940, Edmonde, in-

fermera d'un mític batalló de la Legió Estrangera, ferida durant el bombardeig d'un hospital de campanya, no deixa el front fins que s'acaba l'evacuació de les víctimes. La Creu de guerra anirà seguida per una medalla al valor quan, ja oficial d'un batalló de la França alliberada –amb la seva col·laboració directa a Marsella, on va ser resistent–, cau novament ferida. I com en el moment en què Edmonde integrava la Resistència el seu pare formava part del govern col·laboracionista de Vichy, els ponts entre tots dos van quedar tallats.

Per això, quan s'acaba la guerra, simbòlicament desclassada –perquè, a més de participar de la soldadesca, coquetejava amb els comunistes–, Edmonde s'ha de guanyar la vida. Un armador, accionista de *France Soir*, el diari de Pierre Lazareff que venia més d'un milió d'exemplars, la presenta. Hélène Lazareff, la dona de Pierre i fundadora d'*Elle*, un

setmanari inclassificable –femení i feminista, mundà i literari–, li posa el peu a l'estrep. En dos anys –ajudada per la seva capacitat, idiomes i relacions– és una periodista important. Els americans de *Vogue* la fitxen el 1950 i ràpidament dirigeix aquesta biblia de la moda. Per transformar-la en profunditat: tantes pàgines de moda com de cultura. Richard Avedon i William Klein firmen les fotografies, Colette, Robe Grillet, François Nourissier, els textos. Christian Dior, el jove Saint Laurent, Ungaro, són revelats per Edmonde, repartida entre les vetllades del *tout Paris* (i el *tout Europe*) i la vida cultural.

Vogue la fa fora el 1966. Segons Edmonde, la seva falta va consistir a posar en portada la foto d'una model negra. Com que caldrà esperar vint anys perquè una imatge de Naomi Campbell il·lustri una altra coberta de *Vogue*, la dada és probable. Però en aquells anys de guerra freda hauria pesat

més la seva proximitat al Partit Comunista (fins fa pocs anys, a més, l'escriptora va presidir la comissió d'amics de *L'Humanité*, l'òrgan oficial del PCF).

Nou gir. Edmonde que va fer de negra per a Maurice Druon, escriptor d'èxit, ha escrit una novel·la sobre una història molt siciliana que va passar quan era jove estudiant a Roma. Influïent i amb amics de la talla d'Aragon, veu el seu *Oublier Palermo* editat per Grasset i setmanes més tard, distingit amb el Goncourt 1966.

Aquest premi, que canvia la vida dels guardonats, modificarà la seva. No només per la fama i els diners consegüents sinó perquè, en ser la primera vegada que una escriptora marsellesa el guanya,

'Vogue' la va fer fora el 1966 per haver posat en portada una model negra i per les seves simpaties comunistes

és l'alcalde mític de la ciutat, Gaston Deferre, qui decideix distingir-la.

La soltera dels múltiples amants cedeix davant aquell a qui anomenarà "l'home de la meua vida". Resistent com ella, últim polític en la història de França que es va batre en duel, amic de Mitterrand de qui serà ministre, Deferre li inocula el virus de la política. Es casen el 1973.

Edmonde ha publicat ja la seva segona novel·la, i després escriurà la primera biografia de Coco Chanel.

El 1983, un altre gir: acadèmica Goncourt. Innovadora sempre, inventa el Goncourt dels alumnes d'institut. Amb aquesta i altres mesures rejuveneix la institució, que presidirà des del 2002 fins al 2014. En política va ser una dona dura: després de la mort del marit, el 1986, tancarà el camí de dos candidats socialistes que segons ella l'havien traït. Per eliminar-los, i amb el suport de Mitterrand, farà del polifacètic Bernard Tapie un polític socialista i fins i tot ministre.

La dona que cada 30 d'abril participava a la festa anual de la Legió Estrangera, orgullosa del seu rang de caporal d'honor, tenia una frase per explicar perquè, nascuda en bressol d'or, congeniava amb els pobres. "Es possible estimar els diners –sombreia– i també els que no en tenen".

ÓSCAR CABALLERO

Luis Enríquez: «Los periódicos no son viejos, son necesarios»

► El consejero delegado de Vocento resalta la necesidad de adaptarse al móvil y redes sociales

J. TAHIRI
MADRID

El consejero delegado de Vocento, Luis Enríquez, defendió ayer el futuro de los periódicos que, en sus palabras, «no son viejos, son necesarios». Durante su conferencia sobre el futuro de la prensa dentro del ciclo de desayunos Esade Alumni, subrayó que la sostenibilidad de los medios depende de su capacidad para adaptarse a las nuevas tecnologías, sin abandonar ni la labor de informar ni sus señas de identidad.

«Nuestro primer compromiso es con los lectores. Es el primer colectivo de influencia al que hay que satisfacer. ¿Cómo? Con información veraz». Según Enríquez, asegurar el saneamiento financiero es «clave» para garantizar la calidad: «La independencia de nuestros periodistas es la que proporciona nuestra cuenta de resultados».

El directivo resaltó la adaptación del sector a las nuevas exigencias de los lectores, en concreto de los más jóvenes, los llamados «millennials» -de entre 20 y 35 años-. Para ello, citó la importancia de las alertas, las redes sociales y la lectura desde los «smartphones». «En este momento, el móvil ya concentra todo el crecimiento de tráfico online entre las marcas consolidadas», apuntó.

«Con ABC hemos pretendido hacer el mejor desarrollo para una aplicación móvil. Hemos entendido que no podemos encajar ortopédicamente nuestra web en el teléfono. Y junto a ello, queremos fomentar una política en redes sociales donde prevalezca el valor di-

ferencial de ABC, que está en Política, en Economía, en Internacional y en Sociedad», frente a informaciones «menos relevantes, pero que dan mucho tráfico». En este sentido destacó el rediseño de la web de ABC -www.abc.es- desde el pasado octubre, que permite al lector elegir a sus columnistas y secciones favoritas.

Esta apuesta por las nuevas tecnologías debe ser compatible con mantener el buen periodismo y las «señas de identidad» de cada periódico, entre las que Enríquez resaltó la línea editorial. «Hay algunas grandes cabeceras nacionales que ya no reconozco», lamentó.

Ante el desafío de conseguir rentabilizar la información por internet, explicó el «muro de pago» desplegado en la web del diario «El Correo» desde el pasado septiembre, que permite acceder a diez artículos gratuitos mensuales. A partir de este límite, el contenido es de pago. En el caso de ABC, Enríquez

Un negocio sostenible
«La independencia de los periodistas es la que proporciona la cuenta de resultados»

apuntó que el principal obstáculo para implementar una solución similar es la «enorme competencia» con otros medios nacionales en abierto.

«Hay un negocio tradicional, el de los periódicos, que no vamos a abandonar. Y que no se entienda periódico solo como rotativas que imprimen papel de 450 gramos», aclaró.

La estrategia de Vocento consiste en la reducción de deuda, la ampliación del margen de negocio y en «conseguir estructuras muy ágiles», que permitan al grupo anticiparse a los lectores. Lamentó que, al comparar con otros países, España cuente con «más periódicos y menos lectores por cada 1.000 habitantes».

Asimismo, defendió la actitud crítica del periodista frente a los poderes políticos y económicos: «El día en que los periodistas intenten no meterse en líos, nuestro negocio no tendrá recorrido».

El consejero delegado de Vocento, Luis Enríquez, durante su conferencia, ayer en Esade

JOSÉ RAMÓN LADRA

La CNMC investiga el cumplimiento de las promesas de Telefónica-Canal+

Dispone hasta febrero para autorizar la oferta de la 'Champions' en Movistar TV

Antonio Lorenzo MADRID.

La Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia (CNMC) está investigando las actuaciones de Telefónica respecto a la explotación de los derechos audiovisuales del fútbol. En concreto, el regulador ha abierto un expediente de vigilancia por el que analizará el grado de cumplimiento de los compromisos a los que Telefónica está sujeto por la adquisición de DTS (Distribuidora de Televisión Digital, más conocida como Canal+).

En octubre de 2014, el regulador sectorial aprobó a Telefónica la compra del 56 por ciento del capital de Canal+ a cambio de una serie de condiciones, con las que pretende garantizar la competencia en el negocio de la televisión de pago en España. Entre otros requisitos, los rivales de Telefónica deben disponer de acceso mayorista al 50 por ciento de todos los canales, tanto los incorporados por la fusión de Canal+ como de los propios del catálogo de Movistar TV.

Además, el regulador ya informó de que la vigilancia del cumplimiento de las condiciones de la compra se extenderá durante los cinco próximos años, a partir de abril de 2015, fecha de la aprobación de la fusión.

Por otra parte, Telefónica se mantiene a la espera del visto bueno de la CNMC para lanzar al mercado su próxima oferta comercial de partidos de *Champions League* y *Europa League* para lo que resta de temporada, a través de la incorporación del canal BeinSport en su catálogo de contenidos, una vez alcanzado el correspondiente acuerdo con Mediapro. Por un lado, el operador pretende comunicar su propuesta lo antes posible, para así empezar a obtener retornos a su inversión de 2.400 millones para los tres próximos años. Sin embargo, todas las

Cámara de televisión en un estadio de fútbol. CORBIS

ofertas de Telefónica tienen que superar el denominado *test de replicabilidad*. Y en ese proceso se encuentra Telefónica, a la espera de que el regulador autorice la oferta comercial de los partidos europeos de clubes. Telefónica anunció la compra de los derechos audiovi-

suales de la *Champions League* y *Europa League* el pasado 12 enero. Ese mismo día podría haber registrado ante la CNMC sus propuestas de precios finales para lo que resta de temporada. Por ese motivo, el regulador cuenta con un plazo máximo de 21 días para realizar

Francia decidirá sobre Orange más Bouygues

La compra de Bouygues Telecom por parte de Orange Francia se analizará en el propio país, por parte del regulador francés de la competencia, y por lo tanto lejos de las instancias comunitarias. De esa forma, según indican los analistas consultados por este periódico, el proceso de concentración dispone de más posibilidades de éxito que en el caso de que la misma operación se tuviera que analizar en Bruselas. Además, se produce la circunstancia de que el propio Ejecutivo francés es el primer accionista en Orange Francia, con una participación del 25 por ciento. Por ese motivo, la consolidación que reforzará al operador líder de aquel país se convierte en una razón de Estado. La valoración de Bouygues ronda los 10.000 millones de euros. La prensa francesa ha avanzado que Orange estudia la cesión de activos a otros operadores por un importe de 5.000 millones de euros para, de esa forma, convencer a las autoridades de competencia.

el test de replicabilidad, hasta el 2 de febrero, por si decide tumbar la oferta. En el peor de los casos, Telefónica dispone de tiempo para disponer de dicho visto bueno regulatorio antes del inicio de la próxima jornada de *Champions*, fijada para el próximo 16 de febrero.

Xoc diplomàtic

La llista de crims polítics a Rússia, que inclou periodistes i activistes, és preocupantment llarga

Assassinats sense solució

GONZALO ARAGONÉS
Moscou. Corresponsal

Mentre no es resolgui, tot assassinat polític a Rússia aixeca sospites. Els investigadors russos han trobat la majoria dels sicaris que han matat polítics, periodistes o activistes de drets humans. Però gairebé mai no han descobert el qui va encarregar el crim. Com demostra el cas d'Aleksandr Litvinenko, l'exespia de l'FSB assassinat per enverinament a Londres el 2006, aquesta situació suposa un maldecap per al Kremlin de Vladimir Putin. Des de l'oposició interna i des dels països occidentals s'ha assenyalat el fet que la llista d'opositors que moren violentament és molt llarga. Després de l'assassinat del destacat opositor Borís Nemtsov, el febrer del 2015, el mateix president rus va demanar que acabessin els "vergonyosos" assassinats polítics. Els següents són els assassinats polítics més destacats de l'era Putin.

Vladimir Golovliov. Era membre del partit avui desaparegut Rússia Liberal, fundat per l'oligarca Borís Berezovski, enemic amb Putin i exiliat a Londres des que aquest va arribar al poder. Golovliov va ser assassinat mentre passejava el seu gos a Moscou l'agost del 2002. No hi va haver sospitosos.

Valentín Tsvetkov. Governador de Magadan, a l'Extrem Orient rus, va trobar la mort l'octubre del 2002, amb un tret precis al molt transitat carrer Novi Arbat. L'organitzador de l'assassinat, Martin Babakejian, que havia pagat 100.000 dòlars per complir el seu objectiu, es va amagar a Espanya fins a la seva detenció a Marbella el 2006. Dos anys després, un tribunal de Moscou el va sentenciar a 19 anys de presó.

Serguei Iuxenkov. Un pistolero el va matar l'abril del 2003 al costat de l'edifici on vivia a Moscou. Formava part del partit Rússia Liberal. Un any després, quatre

persones van ser condemnades a presó, líder d'una facció rival.

Iuri Sxekotxikhin. Diputat i periodista del diari opositor *Nóvaia Gazeta*. Havia escrit sobre crim organitzat i corrupció. Va morir el juliol del 2003, segons els seus companys enverinat amb tal·li. La investigació va finalitzar el 2009, sense resultat.

Paul Klébnikov. Era editor de l'edició russa de la revista *Forbes* quan el juliol del 2004 va ser abatut a les portes de la seva ofi-

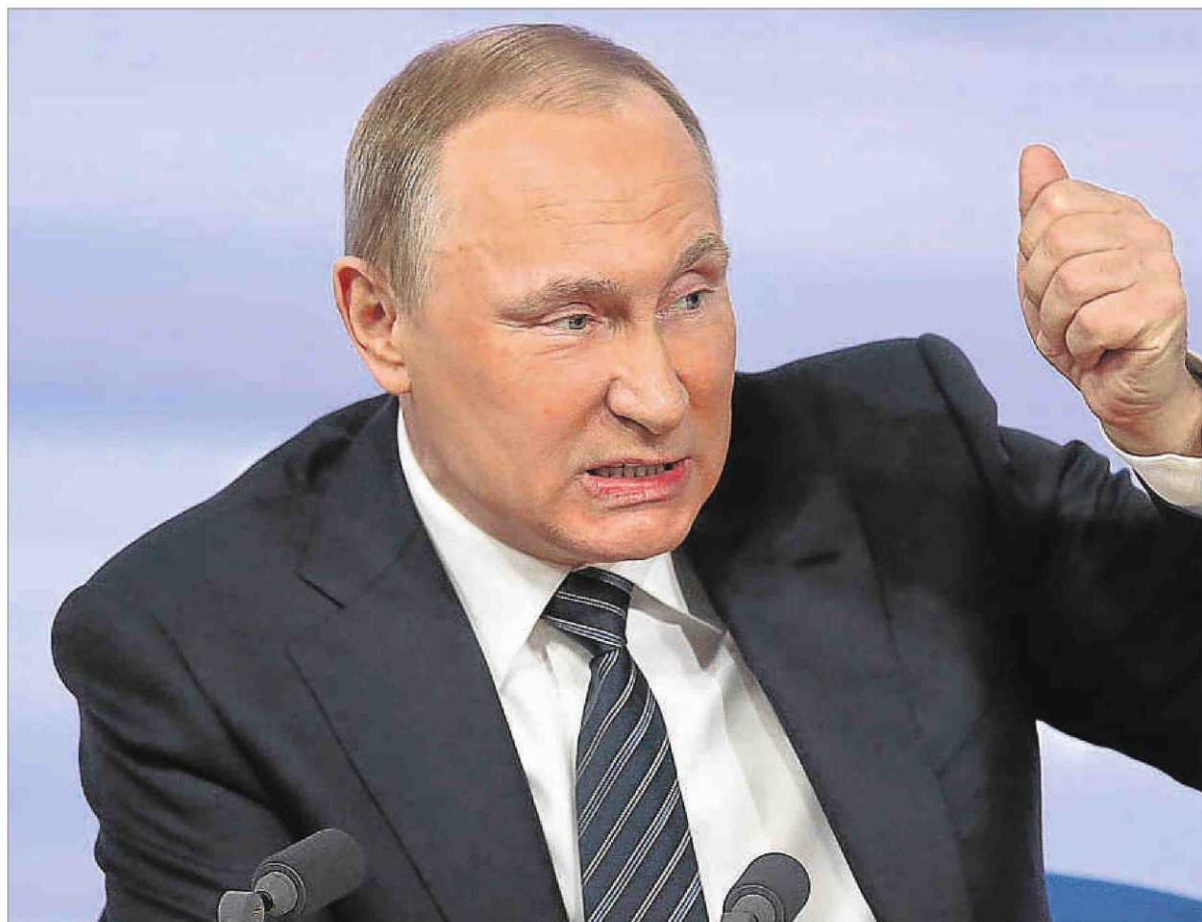
cina per diversos pistoleros, que van disparar contra ell des d'un cotxe. Nord-americà de nacionalitat, Klébnikov va ser l'onze periodista mort durant l'era Putin, segons dades del Comitè per a la Protecció dels Periodistes. L'any 2006 els fiscals van acusar d'organitzar l'assassinat a Khoj-Akhmed Nukhàiev, un dels líders de la màfia txetxena sobre qui Klébnikov havia escrit. La investigació es va reobrir el 2009, però fins ara no ha donat resultat.

Andrei Kozlov. Era el subgovernador del Banc Central de Rússia. Va ser tirotejat el setembre del 2006. Dirigia l'òrgan regulador contra el blanqueig de diners, que revisava les llicències bancàries. El 2008 un antic banquer, Aleksei Frenkel, va ser sentenciat a 19 anys de presó per haver organitzat l'assassinat després que el seu banc, VIP-Bank, perdés la llicència.

Anna Politkóvskaia. Destacada periodista d'investigació i crítica amb la política de Putin. Els

criminals que van segar la seva vida la van seguir fins a casa seva, al centre de Moscou. El pistolero li va disparar just a l'ascensor el 7 d'octubre del 2006, coincidint amb l'aniversari del president rus. Els acusats, Lom-Ali Gaitukàiev i Rustam Makhmúdiv, van ser condemnats el juny del 2014 a cadena perpètua. No se sap qui va pagar l'assassinat.

Natàlia Estemírova. Defensora dels drets humans. El juliol del 2009 va ser segrestada a Grozni,

Els assassinats polítics d'opositors han estat freqüents des que Vladimir Putin és al poder a Rússia

capital de Txetxènia. Els investigadors creuen que l'organitzador va ser un rebel txetxè possiblement mort un any després.

Borís Nemtsov. Ex-viceprimer ministre en l'època de Borís Ieltsin, en el moment de la seva mort, el febrer del 2015, era la figura més destacada de l'oposició liberal al Kremlin. Un sicari li va disparar per l'esquena quan passejava a prop de la plaça Roja de Moscou. El director del Comitè d'Investigació de Rússia, Aleksandr Batrikin, va assegurar ahir en una entrevista que va publicar el diari *Rossískaja Gazeta*, que l'assassinat ja està resolt. Quatre ciutadans txetxens estan detinguts, i un d'ells ha tingut relació en el passat amb l'actual president txetxè, Razman Kadírov. Tot i això, Kadírov no ha estat interrogat.●

YURI KOCHETKOV / EFE

LITERATURA INICIATIVES

Estudien reeditar Pedrolo en el centenari del seu naixement

La fundació presidida per la seua filla vol celebrar així l'efemèride el 2018

J.B.

BARCELONA | L'1 d'abril del 2018 es compliran cent anys del naixement al castell de l'Aranyó, a la Segarra de l'escriptor Manuel de Pedrolo. Coincidint amb l'efemèride, la seua filla, Adelais de Pedrolo, no vol deixar passar l'oportunitat perquè bona part de l'amplíssima producció literària de l'escriptor lleidatà –més de 130 obres de diversos gèneres– torni a poblar les llibreries. Molts dels textos més emblemàtics de l'autor de *Mecanoscrit del segon origen* estan esgotats o descatalogats. Precisament, al març l'editorial Sembra Llibres recuperarà un dels títols més combatius de Pedrolo, *Acte de violència* (vegeu el desglossament).

Adelais de Pedrolo va explicar a SEGRE que “volem celebrar el centenari intentant reeditar un ampli llistat de les millors obres de l'escriptor perquè puguin tornar a trobar-se a les llibreries”. Per a això, mantenen contactes amb Edicions 62, el segell en el qual Pedrolo va editar la majoria dels seus llibres, “per impulsar les reedicions d'alguns títols o almenys perquè permeti que altres editorials interessades puguin fer-ho”.

Al seu torn, Adelais de Pedrolo, al capdavant de la fundació que vetlla per la difusió del llegat literari de l'escriptor lleidatà,

Exposició de l'Espai Pedrolo al castell de Concabella.

OBRA DIGITALITZADA

A finals del 2016 podria culminar el projecte de digitalització del corpus literari de Pedrolo

va afegir que “ens agradaria incidir en els títols que millor reflecteixen la ideologia política i literària” del considerat escriptor més prolífic de la literatura catalana, mort a Barcelona el 1990 als 72 anys.

D'altra banda, la filla de Pe-

drolo va avançar que a finals d'aquest 2016 podria estar a punt el projecte de digitalització de l'ampli corpus literari de l'escriptor, un treball en el qual estan implicades desenes d'instituts catalans.

“És un projecte cooperatiu en el qual cada centre treballa un llibre determinat, i cada alumne unes pàgines de cada volum, que han d'arxivar amb instruments digitals, amb la qual cosa també és una forma d'aprenentatge d'aquestes eines tecnològiques”, va assenyalar Adelais de Pedrolo.

Recuperen 'Acte de violència', un dels seus títols més combatius

L'editorial Sembra Llibres ha anunciat la reedició el proper mes de març d'un dels títols més combatius de l'escriptor de l'Aranyó, *Acte de violència*, una obra que Pedrolo va escriure el 1961 però que no va poder ser publicada fins al 1975 per culpa de la censura franquista, malgrat que el 1968 el text havia guanyat el premi Prudenci Bertrana.

L'última edició de la novel·la data del 1994, per la qual cosa és una missió impossible trobar-la a les llibreries. Malgrat el mig segle transcorregut des que Pedrolo la va escriure, l'obra manté una actualitat i vigència absolutes, ja que l'escriptor lleidatà es va atrevir en plena dictadura a parlar de conceptes com la desobediència civil, la vaga indefinida, els drets socials, el periodisme servil o el compromís intel·lectual.

L'accent

Un consell

Gerard Martínez Minguell

director

Set periodistes, cadascun dels quals nomenat per un dels grups municipals de l'Ajuntament de Lleida, s'encarregarà de controlar les relacions del govern socialista amb la premsa i, també, de valorar les subvencions que l'alcalde atorga arbitràriament als mitjans de comunicació. Parlem del Consell Editorial, del qual, sortosament, en formo part, juntament amb sis companys més que, a excepció d'uns pocs, representen la professionalitat, l'honestedat i la llibertat que haurà d'exhibir la premsa lleidatana del futur si vol despertar de la llarga letargia en què roman prostrada des que Siurana va optar per comprar el quart poder com a mesura preventiva per mantenir subjectes els tres primers. Ros n'ha esdevingut el seu deixeble més avantatjat quan es tracta de torpedinar la premsa lliure a través dels mitjans de comunicació afins al règim i d'una política

de subvencions que ha convertit els periodistes d'aquesta ciutat en mà d'obra municipal barata, en definitiva perquè la paguem nosaltres. Però la regeneració política d'una democràcia que encara beu de fonts franquistes tindrà lloc quan els periodistes comencem a exercir el nostre poder, basat en la llibertat ideològica i la pluralitat informativa.

En breu s'hauria de convocar la primera reunió del Consell Editorial, però mentrestant podem aprofitar la lentitud de la burocràcia per donar voltes a l'assumpte que ens ocupa. El nostre objectiu ha de ser reconduir l'amoral i indigna relació que la Paeria manté amb els mitjans de comunicació, basada en subvencions que subverteixen la llibertat d'expressió, la dignitat professional i la lliure competència. En primer terme, el Consell Editorial hauria d'eliminar els convenis entre l'Ajuntament i deter-

minats diaris i destinar aquests diners, per exemple, a serveis socials. Els empresaris incapaços de dotar els seus mitjans de comunicació d'un model econòmic viable hauran de deixar pas a les noves generacions, sabedores que dependre de les subvencions esdevé una sentència de mort per a qualsevol activitat comercial. A canvi, l'Ajuntament de Lleida podria realitzar les comunicacions que resultessin necessàries per a la ciutadania a través de tots els mitjans de comunicació de la ciutat de Lleida sense excepció a preu de tarifa real, sense inflar preus, pràctica habitual d'un diari en concret permesa per l'equip de govern socialista. Tampoc no s'hauria de dubtar a l'hora de cessar la publicació de la revista de la Paeria, una orgia d'imatges de l'alcalde de Lleida excessivament costosa, sense interès i, és clar, una eina més al servei de la glorificació del líder.

Finalment, hauríem de procurar que el servei de comunicació de la Paeria, com indica la seva pròpia denominació, servís a tothom per igual, tant a la premsa com als mateixos regidors, independentment del partit al qual pertany. Perquè els serveis de l'administració són de tots i, també, per a tots.

Que la regeneració democràtica que viuen Catalunya i Espanya ha passat de llarg de Lleida resulta una evidència (Ros, Reñé, Farré, Fernández i, per ara, Manso romanen ancorats als seus llocs), però el govern de la Paeria gaudirà d'una oportunitat d'or per deixar-se aconsellar i, sobretot, per fer un pas endavant en matèria democràtica. I una premsa que deixi de ser esclava del poder per passar a ser una icona de la llibertat d'expressió esdevindria un punt de partida ideal per canviar el que no pot seguir igual. Paraula -consell, vaja- de conseller!

La academia en la plaza pública

Joaquim Palau deja RBA y funda con su hijo Arpa Editores, sello de ensayo que buscará “la alta divulgación”

CARLES GELI, **Barcelona**

El ensayo es el género con el que los grandes grupos españoles habrían soltado lastre para amortiguar la crisis: libros de historia, sociología y ciencia política habrían sido especialmente castigados cayéndose de las programaciones. Y esa decisión ha generado un vacío que las pequeñas editoriales pueden aprovechar. Así lo entiende un ya veterano del sector como Joaquim Palau (Barcelona, 1958), curtido en unas cuantas lides editoriales desde hace un cuarto de siglo (Planeta, Edicions 62, Destino y RBA). Por ello, “cansado de no hacer de editor los últimos tres años” en RBA, donde últimamente dirigía su fundación, ha decidido lanzar en febrero un nuevo sello de no ficción, Arpa Editores, donde dará cabida sólo a las humanidades y las ciencias sociales y a aquellos títulos que sirvan para “analizar la realidad a partir de la alta divulgación; pretendemos llevar la academia a la plaza pública”.

El plural está justificado: el editor ha fundado Arpa Editores con su hijo Álvaro Palau Arvizu (Barcelona, 1988), licenciado en Ciencias Políticas en París, donde vive. “Nunca he creído en la figura que controla la totalidad del proceso editorial y, por otro lado, las nuevas generaciones respiran muy diferente y eso hay que incorporarlo al sector”, opina el progenitor, lo que se ha traducido hasta en el nombre del sello con las dos primeras letras de los apellidos familiares.

Con una quincena de títulos al año tanto en catalán (“arrancare-

Un manifestante con una máscara de Anonymus, en Kuala Lumpur. / GETTY

mos con ellos en septiembre”) como en castellano, una tirada entre los 1.500 y los 3.000 ejemplares y edición simultánea en papel y digital (“pero no como sustituto de la edición de bolsillo a 10 euros sino a un precio real, entre dos y cuatro euros”), los Palau parecen tener clara la brecha por la que introducirse en las librerías. “La palabra divulgación está quemada en España pero queremos captar un público lector moderno que ha cambiado en los últimos años: es gente preparada pero no académica, que puede y quiere leer ensayo, si bien busca más agilidad en la presentación y a un coste más razonable del que se ha ofrecido hasta ahora este tipo de libros”.

Un lector así requiere, según Palau, un libro ensayístico nuevo. “También el autor ha de modifi-

car su manera de escribir: hay que convencer al profesorado universitario de que un libro no implica siempre edición en papel ni ha de tener al menos mil páginas y 300 notas a pie de página; se ha de ser más transversal en los contenidos y entender el ensayo como un género literario, proporcionando el placer de entender”. Ello ayudaría a solventar lo que, a su entender, es otro problema de la universidad española: “Hay mucho talento en gente que ronda los 35 años que no acaba de salir del ámbito académico; es evidente que la no ficción ensayística se está renovando y podemos contribuir a ello”.

Demostración de esa línea y de la bicefalia directiva de la editorial será una de las primeras novedades de Arpa: *Las mil caras de Anonymus*, de Gabriella Coleman, cali-

ficada por la crítica como la mejor aproximación al movimiento activista a partir de la infiltración en él de la antropóloga cultural, experiencia que combina con el periodismo de investigación y dosis de intriga policíaca.

Arpa Editores se estrena, sin embargo, con un clásico inopinadamente aún no traducido al castellano: *De cómo tratar con las personas*, del moralista ilustrado alemán Adolph F. Knigge, clásico en su país que el editor define como “filosofía moral práctica con regusto estilístico de Montaigne”. Como tercer y último título de febrero aparecerá un conjunto de ensayos sobre poesía de Joan Margarit: *Un mal poema ensucia el mundo*.

Lorca, ‘hermano’ de Pasqual

Ya en marzo, el director teatral Lluís Pasqual escribirá sobre “el hermano mayor que nunca tuve”, como define a Federico García Lorca en *De la mano de Federico*, cuaderno de bitácora de los cerca de 40 años que el fundador y director del Teatre Lliure ha trabajado y pensado al poeta. Los dos últimos títulos, según Palau, “marcarán una línea de trabajo de nuestro sello: hay mucho talento en Cataluña que no se ha exportado a la lengua castellana y a América Latina”.

Precisamente, y en el marco de nuevas estrategias acordes con los tiempos globales, Palau trabaja para hallar sellos en Latinoamérica y en Francia con los que hacer coediciones: “Buscamos crear una red de editoriales amigas que generen iniciativas conjuntas”. Con un pequeño grupo de accionistas, si bien padre e hijo mantienen el 70% del capital, se dan tres años para que Arpa Editores se consolide, tiempo para que se les identifique, web y newsletter (con 4.000 destinatarios) aparte, como “un gran club de lectores de Humanidades y Ciencias Sociales”.

Bromes amb línia vermella

La trucada d'un imitador de Puigdemont a Rajoy reobre un debat ètic

JAVIER RICOU
Lleida

"Feu el que vulgueu, però això no és seriós". Amb aquesta frase Mariano Rajoy, en ser informat que tot era una broma radiofònica, tallava la conversa que durant uns minuts va creure que mantenia amb el president de la Generalitat, Carles Puigdemont. La conversa, enregistrada dimecres, es va emetre íntegrament ahir al programa *El matí i la mare que el va parir* de Ràdio Flaixbac. I, com era previsible, la broma ha desencadenat comentaris i reaccions per a tots els gustos.

Ferran Lalueza, professor dels Estudis de Ciències de la Informació i de la Comunicació de la Universitat Oberta de Catalunya (UOC), treu ferro a l'assumpte matisant que "la broma s'ha ordit en un programa d'entreteniment, en què les llicències humorístiques es podrien considerar legítimes." Altres veus, com la d'Elsa González, presidenta de FAPE (Federació d'Associacions de la Premsa Espanyola), són molt més crítiques amb aquesta mena de bromes que consideren, amb independència de la classe de programa o dels continguts, que "atempten contra l'ètica i el respecte de la persona que és víctima de l'engany".

La barrera, segons l'opinió de Ferran Lalueza, es traspasa quan el periodista suplanta la seva identitat per obtenir informació concreta o simplement riu-

QUIQUE GARCIA / EFE

La broma formulada des d'un programa d'entreteniment de Ràdio Flaixbac arriba en un moment delicat de la conjuntura política

Els antecedents amb altres presidents

■ Mariano Rajoy no ha estat el primer, ni serà l'últim. A començaments d'aquest any una altra broma va tenir com a protagonista el president de Colòmbia, Juan Manuel Santos. Un imitador de

Juan M. Santos

Evo Morales

Hugo Chávez

la Cope li va fer creure que parlava amb Emilio Butragueño. La mateixa emissora també va fer creure a Evo

Morales que parlava amb José Luis Rodríguez Zapatero. I un fictici Fidel Castro va aconseguir que Hugo Chávez es po-

sés al telèfon. La línia vermella la va passar, però, una ràdio australiana que va trucar a un hospital en nom d'Elisabet II per demanar informació sobre

l'estat de salut de Kate Middleton. La infermera que va caure en la trampa es va suïcidar mesos després.

re's del personatge. Això últim es va evitar, en aquest cas, en tallar molt ràpid la conversa de Rajoy amb l'imitador de Puigdemont, quan els mateixos locutors del programa es van sorprendre pel to cordial i relaxat del president del Govern en funcions amb el fals interlocutor.

El que no van poder evitar —continua aquest professor de comunicació de la UOC— és que "aquesta broma, conjuminada únicament amb voluntat humorística, acabés generant diversos titulars informatius". Lalueza n'explica alguns, que ahir van copar l'actualitat política: "Rajoy veu incerta la seva investidura, Rajoy té l'agenda molt lliure i Ra-

joy vol reunir-se com més aviat millor amb Puigdemont”.

Un cop a la galleda, el que Mariano Rajoy hauria hagut de fer, quan l'informen que tot era una broma, “és treure el màxim partit de l'engany i continuar la conversa”, considera Lalueza. És el que esperariem d'un bon comunicador, afegeix el professor, però al final han estat els assessors de la Moncloa els que ahir van haver de buscar la manera de treure'n profit referint-se a l'incident com la “prova de l'amplitud de mires del president en funcions i de la seva bona predisposició per al diàleg”.

Per Elsa González aquestes bromes “no fan més que contribuir a la pèrdua de credibilitat dels mitjans de comunicació i complicar les coses a la resta de companys de la professió, que ara ho tindran molt més difícil per contactar per telèfon amb els entrevistats”. Joan Maria Pou, director de l'informatiu nocturn

Mentre uns diuen que gairebé tot s'hi val per entretenir, d'altres afirmen que cal posar-hi límits

No ho sé de RAC1, no amaga que a ell no li agraden aquesta mena de bromes radiofòniques, “ni que les venem com a entreteniment”. Pou deixa clar, tot i això, que tothom és molt lliure de treballar com vulgui, però ell mai no faria pública a la ràdio, per exemple, una conversa si algun dels interlocutors creu que aquestes paraules s'han intercanviat en un àmbit privat. És el que passa moltes vegades quan es “punxen” converses sense avisar que el que es diu s'està emetent o que es difondrà per antena. Respecte al fet que bromes com aquesta última a Rajoy restin credibilitat als mitjans, Pou no ho veu tan clar. El que sí que afirma és que els oients més fidels d'aquesta emissora, que busquen l'entreteniment, segur que es van divertir amb la trucada.●

Pearson recorta 4.000 empleos y congela el dividendo

SUBE EN BOLSA UN 17%/ El grupo británico reducirá un 10% la plantilla ante la caída de beneficios del negocio educativo.

A.Fernández. Madrid

El grupo británico Pearson recortará 4.000 empleos, un 10% de su plantilla, en los próximos meses y congelará el dividendo, al menos este año 2016, para reducir costes y hacer frente a la caída de ingresos y beneficios del negocio educativo, su gran apuesta estratégica.

El verano pasado, Pearson vendió sus joyas periodísticas: el diario *Financial Times* y su 50% en el semanario *The Economist* por 1.700 millones de euros para centrarse en el negocio de libros de texto, una decisión que se está topando con no pocas dificultades y que le ha llevado a perder un 49% de su capitalización en el último año. El grupo señaló ayer que el beneficio operativo de 2015 rondará los 70 peniques por acción (720 millones de libras), por debajo de sus previsiones en octubre y menos de lo esperado por el mercado.

Además, la empresa dirigida por John Fallon espera que el resultado antes de atípicos siga cayendo este año hasta una horquilla de entre 580 y 620 millones de libras, el nivel más bajo desde 2007. Este escenario le ha empujado a recortar plantilla, en su mayor parte para el verano, y mantener el dividendo, que subió

John Fallon, consejero delegado de Pearson.

durante 23 años. El plan disparó la cotización de Pearson ayer un 17,4%, hasta 772 peniques, lejos aún de los 1.450 peniques de marzo de 2015.

Impacto en EEUU

La empresa explicó que la caída de ingresos y beneficios se debe al rápido aumento del empleo y al "incremento de la regulación" en EEUU, lo que ha reducido las matriculaciones y la consiguiente venta de libros de texto y manuales en un país que representa cerca del 60% de su facturación. Asimismo, Pearson citó como impacto negativo los cambios

en las políticas educativas en otros grandes mercados como Inglaterra, Gales y Sudáfrica. La reestructuración, que afectará especialmente a su negocio en EEUU, supondrá una provisión de 320 millones de libras este año, aunque espera lograr un ahorro anual de 350 millones para finales de 2017.

El objetivo de Pearson, que quiere reforzar su negocio educativo online, es obtener un beneficio operativo ajustado de 800 millones de libras en 2018.

FÚTBOL

Competencia pone trabas al acuerdo Telefónica-Mediapro

El acuerdo firmado el pasado 12 de enero entre Telefónica y Mediapro por los derechos de emisión del fútbol de las tres próximas temporadas debe superar aún el escollo de la CNMC. La Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia considera que podría haber «indicios de incumplimiento de los compromisos» a los que se subordinó Telefónica cuando compró Canal+.

«En concreto, podría haber incumplido el compromiso que le impedía adquirir en exclusiva total o parcial el derecho de emisión de canales de pago editados por terceros», según declaró el miércoles una fuente de la CNMC. Dicha fuente, informa Reuters, explicó que se ha «invitado» a

ambas compañías a que «revisen sus acuerdos» y se les ha pedido que «den oportunidad de acceso (a los partidos de la Liga) al resto de competidores». Si el documento no cambiara en este sentido, Competencia podría abrir incluso un expediente sancionador.

En una jugada calificada por algunos como maestra, Telefónica llegó al pacto de comprar a Mediapro los derechos del nuevo canal Bein Sport La Liga, que ofrecerá ocho partidos por jornada desde el año que viene. Esto provocó la rápida respuesta de sus competidores, Orange y Vodafone, que recordaron que la legislación obliga al operador a revenderles los derechos, aunque no sea el dueño del canal.

La exclusividad de la emisión de la Liga está en juego

IGNACIO GIL

idees

La distància del periodista

JUAN Villoro

No és fàcil que la informació es transformi en dramatúrgia.

Tal és l'èxit decisiu de la pel·lícula *Spotlight*, dirigida per **Thomas McCarthy**, que reconstrueix les investigacions del *Boston Globe* per descobrir els abusos sexuals de prop de 90 sacerdots catòlics que van afectar més de mil nens. Durant anys, la jerarquia eclesiàstica i els poders fàctics de Boston havien aconseguit silenciar els fets.

El llegendari **Marty Baron**, que actualment dirigeix el *Washington Post*, es va fer càrrec del *Globe* a finals dels anys 90. Cèlebre per la seva incapacitat de relació social i la seva habilitat per desxifrar la societat, aquest home de paradoxes va descobrir que no s'havia fet cap seguiment d'un cas d'abús sexual. **Baron**

pertany a la comunitat jueva i havia treballat a Miami i Nova York; era un *outsider*. Això li va brindar una innovadora perspectiva per entendre un assumpte que els seus col·legues havien passat per alt, no per falta de dades, sinó per excessiva proximitat al tema.

La tensió de la trama prové de la dificultat per exercir el periodisme sense prejudicis. **Baron** assigna la investigació a **Walter Robby Robinson**, que pertanyia al sector social que no desitjava ser criticat. Responsable de l'equip que publica reportatges especials a la secció *Spotlight* (reflector), **Robinson** va néixer a Boston, en el si d'una família de classe mitjana alta, mai va marxar d'allà i va estudiar en una escola catòlica, just davant de les oficines del diari. L'Es pos-

►► Un fotograma de 'Spotlight'.

El periodisme depèn d'acostar-se als fets, sempre que no se'n formi part

sible obrir els ulls davant l'horror més pròxim? Les claus de **Robinson** són a la vorera de davant, és a dir, a la seva escola: la seva pròpia infància.

Uns anys abans la notícia havia arribat a les seves mans però llavors no va saber entendre-la. La pel·lícula indaga un enigma extern (els delictes dels sacerdots i el seu encobriment) i també un d'intern (el que el periodista no va veure al seu dia).

Sense recórrer a les típiques subtrames de Hollywood per «humanitzar els personatges» (el previsible afer entre els protagonistes o el conflicte familiar que justifica les accions), *Spotlight* s'ocupa de la peculiar aventura d'obtenir dades i entrega una lliçó moral: el periodisme depèn d'acostar-se als fets, sempre que no se'n formi part. ≡

El periodista Albert Pont i l'alcaldessa de Tàrraga, Rosa Maria Perelló.

Llegat periodístic per a l'Urgell

El periodista d'Anglesola Albert Pont va donar ahir a l'Arxiu Comarcal de l'Urgell més de 54.000 negatius de fotografies captades entre el 1992 i el 2004 en el transcurs de la seua acti-

vitat professional com a director de la revista *Nova Tàrraga*. L'alcaldessa de Tàrraga, Rosa Maria Perelló, va agrair el gest de Pont, mentre que el director de l'arxiu, Carles Quevedo, va

explicar que aquest fons es digitalitzarà i catalogarà. A més de negatius, Pont ha cedit la seua col·lecció d'hemeroteca de revistes de l'Urgell dels anys vuitanta i noranta.

 Quim Monzó

L'autèntica vergonya aliena

Per si algú encara no se n'ha assabentat, explicarem que ahir el programa de Ràdio Flaixbac *El mati i la mare que el va parir* va trucar al president Mariano Rajoy amb la intenció que un fals Carles Puigdemont parlés amb ell. En total van ser dues telefonades. En la primera un suposat Marc Casanoves, "adjunt a la Conselleria de Presidència", aconseguí arribar fins a la secretària de Rajoy, que li diu que no s'hi pot posar: "Lo tengo ocupado, lo tengo en una reunión, pero va a ser breve. ¿Le podemos devolver la llamada en un ratín?". Hàbilment, els de Flaixbac van evitar donar-li cap número de telèfon perquè amb una simple cerca a internet els haurien clissat i li van dir que trucarien ells més tard. A la segona trucada van aconseguir parlar amb ell. La conversa és sucosa. Rajoy es posa al telèfon amb un "Sí. ¿Eh?". Puigdemont contesta: "Hola, buenos días, presidente". Rajoy: "Buenos días, presidente, ¿cómo va la vida?". Segueixen frases de cortesia. Puigdemont li explica que està encantat de parlar amb ell, Rajoy li recorda que es van conèixer quan van coincidir a Girona en la inauguració de l'AVE, "cuando era usted alcalde". Diu Puigde-

Rajoy té l'agenda tan lliure que hagués pogut quedar amb un imitador de Puigdemont

mont: "Ya tocaba un poco que habláramos usted y yo, ahora que hay otro interlocutor en todo el asunto... aunque ya sabemos más o menos lo que nos vamos a decir, pero para hacerlo oficialmente". Diu Rajoy: "Vamos a ver, le propongo una cosa: esta semana está el Rey con las consultas, según cómo quede este asunto, porque claro yo no sé cómo va a acabar este asunto, yo creo que el lunes le puedo llamar, el lunes 25, ¿eh?, y según cómo estemos, si hay investidura o no hay investidura, como tengo la agenda muy libre..., con lo cual la podríamos fijar para 24 o 48 horas".

"Como tengo la agenda muy libre!" Quin esplèndid resum de la situació en què es troba. Arribats a aquest punt el locutor li va confessar que no era el Puigdemont de debò sinó un imitador, que no esperaven que s'ho empassés i que estan tan sorpresos com ell. Rajoy contesta: "En fin, esto no es serio, comprenderá usted que esto no es serio. Hagan ustedes lo que quieran, pero esto no es serio". I esclar que no és seriós. Precisament és una broma.

Immediatament la resta d'emissors del país van reproduir el fragment. Com que a *El món a RACI* exerceixo la funció d'una mena d'ombudsman sui generis, vaig començar a rebre e-mails de queixa dels oients: "Vergonya aliena...", "Se m'ha posat la pell de gallina. M'ha fet molta vergonya escoltar-ho...". ¿Vergonya aliena? ¿Per què? Una persona pública sap prou bé a què s'arrisca. Mireu si se'n va sortir bé l'expresident Josep Lluís Núñez quan el van trucar de Catalunya Ràdio amb una conya similar i es va fer passar pel porter de l'escala. Aquestes bromes a personatges rellevants són esplèndides. El que fa pena són les trucades que alguns programes de ràdio fan a persones anònimes –si són velles, millor–, fent befa dels seus accents i de les seves mancances a l'hora d'expressar-se. Això sí que provoca vergonya aliena. ●

elradar

Martorell vol una televisió més participativa. IB3

Joan Carles Martorell, nomenat nou director d'IB3 per modernitzar-la

El director general d'IB3, Andreu Manresa, va nomenar ahir el realitzador Joan Carles Martorell (Palma, 1981) nou director de la televisió autonòmica, càrrec al qual accedeix amb l'ànim d'escoltar els professionals de la cadena pública perquè contribueixin amb ell a "canviar coses", segons declarava a Efe. El projecte de Martorell passa essencialment per la modernització d'IB3, aprofitant tot el seu potencial amb l'ús d'internet, tant amb una aposta per la seva presència en xarxes socials i canals com YouTube com mitjançant una producció específica que tingui en compte les noves vies de difusió.

Tot això haurà d'afrontar-ho amb una restricció pressupostària molt severa, "una limitació fonamental" que comprèn atesa la si-

tuació econòmica. El nou director d'IB3 Televisió promet promoure "fórmules de participació ciutadana" en la programació per donar protagonisme a l'espectador, que és "el client de la televisió", i apunta que un dels seus referents en aquest camp és Barcelona Televisió, sobretot la de l'etapa dirigida per Manuel Hurga (1997-2001). Martorell es proposa potenciar la ficció i les coproduccions, i accentuar la projecció exterior dels continguts que elaborin les productores de Balears.

D'altra banda, també es va nomenar Margarita Cardona (Eivissa, 1973) nova gerent d'IB3. Cardona era fins ara la directora de Gestió a l'àrea de Salut d'Eivissa i Formentera i abans havia treballat a la productora El Terrat. —

CRÍTICA XARXES

ALBERT
CUESTA

@ALBERTCUESTA

Futbol de pagament subvencionat

Fa unes setmanes explicava aquí que canviar d'operadora de telefonia m'havia resultat relativament senzill. Com que no m'interessa gens el futbol, vaig poder triar només avaluant la velocitat de l'ADSL –a casa no arriba la fibra òptica– i els megabytes de dades del mòbil sense amoïnar-me per quins partits podria veure amb la meva nova companyia i quins no.

La tranquil·litat m'ha durat poc. Telefónica ha acceptat pagar a BeIN Sports 2.400 milions per poder emetre a Movistar+ tots els partits de la lliga espanyola durant les tres pròximes temporades i els de les lligues paneuropees fins al final d'aquesta temporada i durant les dues següents. Si hi sumem el que les dues empreses ja havien pactat per l'emissió del partit més destacat de cada jornada, l'operadora haurà de desembutxacar uns 3.000 milions d'euros a tres anys vista.

Als que no mirem el futbol això ens afecta en dos aspectes. El primer: la nostra factura mensual de telecomunicacions serà més cara. Per tal que li surtin els números amb menys de dos milions de clients de futbol de pagament, Telefónica els hauria de cobrar més de 500 euros anuals pel servei, i les baixes que està tenint quan s'acaben les promocions d'alta indiquen que no tothom està disposat a pagar-ho. Per tant, l'operadora haurà de repercutir una part del cost del contingut esportiu a la factura dels clients que no mirem el futbol. Amb les altres companyies es poden fer pronòstics semblants. Potser serà una oportunitat de negoci per a les operadores que no ofereixin servei de televisió. El segon aspecte és menys personal i probablement més greu: Telefónica havia pressupostat en uns 2.000 milions el desplegament de fibra òptica per abastar el 90% de la població de l'Estat. Si ara es gasta 3.000 milions en futbol, aquests plans es veuran afectats. I tot perquè la lliga espanyola no vol ser menys que la Premier League anglesa, però no té en compte que al Regne Unit hi ha 15 milions d'abonats a la televisió de pagament, el triple que a Espanya. ■

Desclot

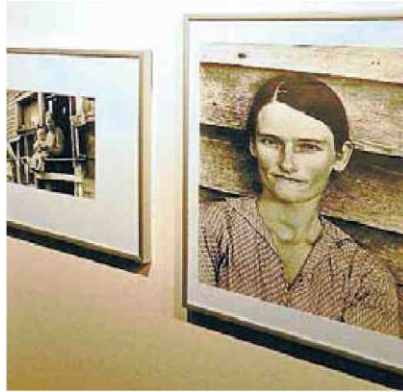
Vicent Sanchis

Maçons

Hi ha gent que fa premsa com durant la dictadura. Però sense règim, ni censura, ni consignes. Quaranta anys després. També és tenir-ne ganes. Ahir ens en van fer un nou tast. L'equip d'informatius –quin equip?, quins informatius?– d'Antena 3 TV va apuntar-se una "exclusiva". Segons els intrèpids reporters que van perpetrar la notícia, gent –mala gent– de la CUP, de Podem i "familiars d'etarres" se'n van anar a Veneçuela, en un avió oficial, de congrés. Els presentadors anaven desgranant la informació com si haguessin descobert, finalment, el complot que va costar la vida a JFK. Amb el punt de suspens i la inflexió de veu adequats. Recalcant cada nom clau en la maldat. Com si haguessin descobert la gran conspiració, amb risc de les pròpies vides. Com Franco tractava

N'hi ha que han de muntar el guinyol

els maçons. Si fossin gent normal, no es prendrien tantes molèsties i s'estalviarien el teatre. Tot això ja ho sabia qualsevol persona amb dos dits d'informació. Ni els senyors de la CUP ni els de Podem se n'amaguen. Han assessorat Chávez i Maduro. Han treballat amb el chavisme. Amb la dita revolució bolivariana. I se'n senten ben contents. Només calia trucar-los i preguntar-los-ho. Però n'hi ha que han de muntar el guinyol per mirar de traure'n més profit encara. Com el ministre Fernández Díaz, que es va prestar a la jugada. La intenció és clara: deslegitimar el nou govern català i intentar desmuntar el que vol articular Pedro Sánchez. Els senyors de Veneçuela fan por. Els periodistes de fireta fan pena.

Gran exposició a Salt. LES BERNARDES

Les Bernardes de Salt exposa els grans fotògrafs

ARA
SALT

La mostra fotogràfica *Lladres d'ànimes. Rostres, cossos i mirades imprescindibles*, que fins al 26 de febrer es pot veure al centre cultural Les Bernardes de Salt, és una singular selecció de fotografies d'autors de prestigi mundial, propietat d'un col·leccionista anònim, que exploren els tres àmbits que s'anuncien en el títol. A més de la qualitat de les fotografies, un punt d'interès rau en el diàleg que s'estableix entre els autors autòctons i els forans. Hi apareixen noms com Toni Catany, Manel Enclusa, Fontcuberta o Català-Roca, al costat d'autors internacionals mítics com Man Ray, Cartier Bresson o Richard Avedon. La majoria de les fotografies van ser adquirides als anys 70, cosa que permet fer-se una idea dels interessos creatius del moment. També és un recorregut per les fotografies que es podien veure en aquells anys als centres expositius. Com diu l'escriptora Anna Carreras, "les fotografies d'aquesta colossal exposició representen la memòria col·lectiva i, al seu torn, ajuden a captar aquell inconscient òptic i pulsional de què parlava Walter Benjamin". ■

TECNOLOGIA

L'encesa de la ràdio digital a Espanya segueix als llimbs

|| EL PERIÓDICO
BARCELONA

El 3 d'abril del 2010, la televisió analògica es va apagar a Espanya i va començar l'era de la televisió digital terrestre. Però, ¿què passa amb la ràdio? Doncs que des del 14 de novembre del 1924, dia en què es va inaugurar Ràdio Barcelona, la ràdio a Espanya és analògica. I, pel que s'ha pogut comprovar en unes jornades sobre la ràdio digital que ha organitzat el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), no sembla que aquesta incongruència tecnològica se solucioni. Almenys a Espanya, ja que en altres països del nostre entorn ja s'han posat mans a l'obra. Així, Noruega té previst l'encesa digital radiofònica per al 2017, i Suïssa, entre el 2020 i el 2024, segons el president del WorldDAB, Patrick Hannon, que va explicar que la seva organització té com a objectiu la implantació de la Digital Audio Broadcasting (DAB).

En la seva intervenció a la V Jornada Tecnològica del CAC, Hannon va argumentar que hi ha tres raons per les quals la DAB se situa per sobre de la ràdio per internet: «Perquè es reben les emissions sense cost, a diferència d'internet, on s'ha de pagar una quota a l'operadora; perquè no es perd la sintonia quan la persona es mou en un vehicle, i perquè la DAB està capacitada per respondre davant emergències, a diferència d'internet, que davant una petició massiva es pot col·lapsar».

El president del (CAC), Roger Lopacher, va valorar la necessitat d'impulsar la ràdio digital, com està passant en altres països europeus. ≡

Fallece a los 95 años en Marsella la escritora y periodista francesa Edmonde Charles-Roux

La escritora y periodista francesa Edmonde Charles-Roux falleció a los 95 años de edad en Marsella, según anunció la prestigiosa academia literaria Goncourt, entidad que presidió de 2002 a 2013 y cuyo premio ganó en 1966 con su primera novela, *Oublier Palerme*.

Charles-Roux destacó en el periodismo de moda, al formar parte durante dos años de los inicios de la revista *Elle*, en 1947, y posteriormente de la redacción francesa de *Vogue*, donde fue redactora jefe durante 16 años y en donde dejó una huella evidente.

Periodistes de TVE demanen la destitució del president d'RTVE

Un grup de periodistes de TVE van sol·licitar ahir la destitució de l'actual president de RTVE, José Antonio Sánchez, una petició aprovada pel consell d'Informatius i ratificada per unanimitat per l'assemblea de TVE. Segons un comunicat dels mateixos treballadors, els actuals responsables estan deslegitimats sobretot per "la profunda degradació ètica i deontològica" a què han sotmès els informatius de la cadena, al llarg d'aquests anys. / Redacció

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

accesso

INTELLIGENCE TO SHINE

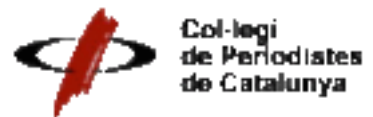
Col·legi de Periodistes de Catalunya

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
22/01/16	El cas de Manel Armengol: el gran embolic dels arxius fotogràfics. / Núvol	35	2
22/01/16	Salvador Alsius parlarà de la seva vida al Casino de Manresa / Regio7	37	1

Periodisme i Mitjans de comunicació

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
22/01/16	Sorpresa a la classe pràctica de ràdio / Media.cat Observatori crític dels mitjans	39	1

Col·legi de Periodistes de Catalunya

El cas de Manel Armengol: el gran embolic dels arxius fotogràfics.

Divendres, 22 de gener de 2016

La peripècia de l'arxiu del fotògraf Manel Armengol posa novament sobre la taula el tema de la venda i gestió dels fons fotogràfics. També la precarietat de condicions en què viuen artistes que arriben a l'edat de jubilació desprotegits. Josep M. Cortina explora el cas a Núvol. Els grisos ataquen els estudiants, foto emblemàtica del fons Manel Armengol

Aquesta setmana ha saltat la notícia a través de les xarxes. Gràcies a una informació publicada per Jordi Rovira a Report.cat del Col·legi de periodistes es va saber que el fotògraf Manel Armengol, que shavia de traslladar de domicili a causa d'una precària situació econòmica, estava molt preocupat perquè no sabia què fer amb el seu arxiu fotogràfic, que no cabia en el petit habitatge de Tiana on shavia de traslladar. No sabia doncs com preservar la feina de tota una vida dedicada al fotoperiodisme, un material que conté algunes de les imatges més emblemàtiques dels moviments socials i polítics de la transició. La situació porta a fer algunes consideracions, perquè aquest és només un dels molts casos que shan plantejat els darrers anys a casa nostra en les generacions de fotògrafs nascuts als anys quaranta i cinquanta del segle passat. En primer lloc, preocupa que professionals de la fotografia de reconeguda trajectòria, després de treballar tota una vida, normalment com a autònoms i ben sovint en condicions econòmiques precàries, en arribar a la seva jubilació es trobin amb unes pensions molt reduïdes. La problemàtica ens parla sobretot de les generacions de fotògrafs nascuts als anys quaranta i cinquanta del segle passat que han estat afectats en els seus darrers anys de professió per la crisi del periodisme gràfic i pel brutal impacte de les noves tecnologies. Els seus arxius personals podrien ser un actiu que els permetés completar els seus recursos, però, malauradament, el mercat fotogràfic, com el de moltes altres especialitats artístiques, és tan estret, de fet gairebé inexistent, que aquesta possibilitat sha demostrat gairebé sempre impracticable. Només un nombre mínim dels més grans noms han aconseguit, i sovint amb grans polèmiques, obtenir alguns migrats recursos del seu patrimoni gràfic. També sha de tenir en compte que, en ocasions, del conjunt de tots els elements que componen els arxius d'un autor hi pot haver una part significativa que, formant part del conjunt de la seva obra, resulti en canvi menys rellevant i tenir, des d'una perspectiva general, un menor interès artístic o documental. Quan el mercat privat no dóna sortida als arxius hom pensa en el recurs a la tasca de les diferents administracions i en particular daquelles que socupen del món de la cultura i del patrimoni artístic. Aquesta apel·lació seria no només raonable des del punt de vista dels més que legítims interessos del fotògraf sinó per l'interès social dels seus fons, que demanen preservació i difusió, aspectes que podrien quedar compromesos en casos de total privatització. I aquí topem amb dues grans dificultats. La primera de caire cultural: durant molts anys el patrimoni fotogràfic no ha estat considerat una prioritat per la majoria de gestors públics i museístics. Poc interès i preocupació, doncs, per l'adquisició daquests fons dels nostres fotògrafs. Sha de reconèixer que aquest posicionament sha corregit bastant els darrers anys i que

Audiència: 9.847**Ranking:** 5**VPE:** 50**Pàgina:** 2**Tipologia:** online

cada cop l'opinió pública està més sensibilitzada sobre el valor de la fotografia com a document a preservar. Les proves són la quantitat de llibres de grans fotògrafs que s'han editat darrerament i les nombroses mostres dedicades a la seva obra. Recordem només les exposicions que, a Barcelona, els darrers temps s'han organitzat per a noms com Capella, Miserachs, Pérez de Rozas, Guerrero, Pomés, Colita, Merletti, Forcano o Socias. El Pla Nacional de la Fotografia, encara en una fase molt incipient de realització, seria, en certa mesura, la confirmació d'aquest interès públic. Però aquesta bona notícia senfronta amb la segona gran dificultat. La manca de recursos que frena d'una manera implacable les bones intencions. Els limitats recursos pressupostaris de les institucions públiques fan que no es pugui practicar una política de compres que resolgui alhora, en una mena de quadratura del cercle, els interessos dels fotògrafs necessitats d'una fórmula per rendibilitzar la seva obra i l'interès públic per aprofitar-la. Foto Josep M. Cortina Cal tenir en compte que l'adquisició d'un arxiu d'un fotògraf no és una operació tan senzilla que es limiti al pagament d'una determinada quantitat sinó que comporta unes tasques laborioses i complexes que exigeixen molt més recursos que el preu que es pugui pagar i que representen un compromís a llarg termini. Cal emmagatzemar els materials en bones condicions, catalogar-los i indexar-los, qüestió no gens trivial si com passa sovint el fotògraf no hi pot col·laborar aportant la informació necessària. Cal després procedir a una restauració dels materials que puguin estar malmesos, a un escanejat selectiu i finalment fer-ne una mínima difusió sense la qual l'adquisició d'aquests fons perdria una molt bona part de la seva raó de ser. Afegim a això que normalment l'explotació econòmica dels possibles drets d'autor representa quantitats negligibles per al dipositari o adquirent dels materials. Per totes aquestes raons el procés exigeix una gran quantitat de recursos econòmics i de personal que avui l'Administració no té. Davant de les necessitats imperioses en matèria sanitària, densenyament o serveis socials són fins a cert punt comprensibles les ínfimes dotacions en matèria de gestió del Patrimoni fotogràfic. Això explica que, encara que amb una bona predisposició, els organismes que haurien de gestionar aquestes adquisicions intentin evitar-les o si més no demorar-les, reaccionin normalment amb retard, allarguin els processos de negociació o siguin especialment gasius a l'hora de fixar les condicions. I també que es produeixin sovint actuacions al límit, forçades per pressions dels mitjans o de l'opinió de les xarxes, com ha estat el cas que motiva aquest article. Fixem-nos que, de moment, aquest s'ha tancat amb l'acceptació per part de l'Arxiu Nacional de Catalunya del material en dipòsit provisional per tal de facilitar-ne l'emmagatzematge i preservació però deixant per a més endavant, potser el 2017, un possible acord dels termes i condicions econòmiques de l'operació perquè de moment no hi ha recursos per fer més. Malgrat les bones intencions i l'esforç de molta gent, els resultats són molt pobres i dibuixen un panorama ben poc encoratjador per la professió.

Audiència: 11.701**Ranking:** 5**VPE:** 56**Pàgina:** 1**Tipologia:** online

Salvador Alsius parlarà de la seva vida al Casino de Manresa

Divendres, 22 de gener de 2016

| MANRESA El periodista Salvador Alsius estrenarà dimecres que ve, 27 de gener, el cicle "Pessics de Vida" del 2016, que organitzen el Col·legi de Periodistes de la Catalunya Central, juntament amb el Centre Cultural el Casino de Manresa. En aquest cicle es manté una conversa íntima sobre la trajectòria personal i professional dels convidats. El periodista Salvador Alsius conversarà amb la manresana Núria Bacardit, periodista, a la sala d'actes del Centre Cultural el Casino de Manresa, a partir de les 8 del vespre. Els altres convidats del primer trimestre de l'any seran el dia 24 de febrer la directora de teatre i activista Simona Levi, que serà entrevistada pel periodista Xavier Domènech, i l'actor Francesc Orella, que el 30 de març conversarà amb el professor de filosofia Xavier Valls. Alsius és llicenciat en Ciències Econòmiques, en Ciències de la Informació i doctor en periodisme, va ser degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya entre el 1997 i el 2002 i actualment fa classes a les universitats de Barcelona i Pompeu Fabra, i ha treballat en mitjans de comunicació com Diario de Barcelona, El Periódico, l'Avui i Televisió de Catalunya. [Compartir a Twitter](#) [Compartir a](#)

Periodisme i Mitjans de comunicació

Sorpresa a la classe pràctica de ràdio

Divendres, 22 de gener de 2016

He convocat els meus alumnes de tercer de Periodisme de la UAB a l'estudi 2 de ràdio a les 12 del migdia. Els he demanat que no hi faltin, que hi haurà una sorpresa, però no els he dit res més. Segons el calendari de pràctiques, avui toca escoltar uns informatius radiofònics que van elaborar fa uns dies per examinar-ne els errors, un exercici que no desperta gaire passions i que podrem resoldre en l'última de les tres hores de classe que tenim. Per això els insisteixo que no hi faltin. I em creuen: prop d'una vintena d'ells -moltes més noies que nois, com sempre passa en aquesta carrera- s'escampen per les tres grades de l'estudi de ràdio. La sorpresa és la presència d'un grup de persones d'Obertament, la plataforma d'entitats que des del 2010 lluita contra l'estigma i la discriminació a persones que tenen algun problema de salut mental. No vénen pas a fer una xerrada, sinó a treballar amb els futurs periodistes una situació que es poden trobar quan exerceixen la professió, una mena de simulació de rols que transcorre en una emissora durant una tertúlia en directe. No puc explicar gaire més, perquè aquesta experiència és prevista que es repeteixi amb altres grups d'estudiants i si la desvelo, deixarà de ser sorpresa i perdrà tota la seva efectivitat. El que sí que puc dir és que la reacció dels meus alumnes ha passat de la incredulitat comprensible inicial a un interès creixent durant la realització de la pràctica, i en la part final -on han pogut conversar amb tres activistes d'Obertament, que els han explicat la seva experiència personal amb diferents trastorns de salut mental-, s'han mostrat proactius i molt satisfets que els hàgim fets participants d'aquest experiment. Alguns m'han confessat, ja fora de classe, que mai s'havien plantejat que des de la pràctica periodística es contribuís tant a estigmatitzar les persones que pateixen problemes de salut mental. Que a partir d'ara vigilaran què diuen i com ho diuen quan hagin de tractar notícies que hi tenen a veure. En definitiva, que els hem obert els ulls respecte una problemàtica que continua sent tabú i que fa que moltes persones que han tingut trastorns de salut mental siguin discriminades socialment. Com es va informar en el seu moment, fa mesos que el Grup Barnils i Obertament treballen colze a colze en l'Observatori de Mitjans i Salut Mental, que permetrà visibilitzar el tractament de la salut mental que han fet els principals mitjans de comunicació del país el 2014 i 2015. Mentre esperem amb candeletes els primers informes d'aquest Observatori, no sobra pas que comencem a pensar fórmules per traslladar aquesta inquietud als estudiants de les diferents facultats que imparteixen periodisme. Els comunicadors del futur són la clau perquè no es repeteixin els mateixos errors que els mitjans d'avui fan quan relacionen tant a la lleugera salut mental i violència o quan es confon trastorn mental amb disminució psíquica.